

en dan moest een van de Kamers van de Afdeling Rechtspraak tot die verdeling overgaan. Daarbij stond steeds in beginsel vast dat de Joodse eigenaar *c.q.* zijn erfgenamen òf het pand terugkregen òf, als de laatste koper het wilde behouden en de eigenaar *c.q.* de erfgenamen daar geen bezwaar tegen hadden, de koopsom alsnog ontvingen – ook in zulke gevallen kreeg de laatste koper een vordering op de boedel van de *VVRA*.

Zo ook ten aanzien van kostbaarheden. Kon aangetoond worden dat die op veilingen door niet-Joden waren gekocht die hadden kunnen vermoeden dat het om kostbaarheden uit Joods bezit ging, dan kregen de oorspronkelijke eigenaren *c.q.* hun erfgenamen ze terug. Die veilingen waren, wat schilderijen betrof, veelal gehouden door kunsthandels van welke algemeen bekend was dat zij schilderijen uit Joods bezit veilden – wie daar tijdens de bezetting had gekocht, moest nu die schilderijen om niet teruggeven en behield slechts een vordering op de *LVVS*.

Ook hier evenwel deden zich gevallen voor waarin een Salomo's oordeel noodzakelijk was.

Zo was er een Joodse firma in Amsterdam geweest die begin '41 onder *Verwaltung* was geplaatst en die een vrachtauto had bezeten welke de *Verwalter* in '43 voor f 5 500 had laten verkopen aan een koper die niet geweten had dat de vrachtauto uit Joods bezit afkomstig was. De Joodse firmanten, die er het leven af hadden gebracht, eisten in '45 de vrachtauto op – de koper weigerde hem af te staan, waarbij uiteraard van belang was dat in dat tijdsgewricht nieuwe vrachtauto's, zo men er al het geld voor had, nauwelijks te krijgen waren. In januari '46 deed een van de Amsterdamse Kamers uitspraak: de firma kreeg de vrachtauto terug maar moest er f 3 000 voor betalen. De koper had op een hoger bedrag aangedrongen want hij had aan *service*-kosten en reparaties f 3 500 uitgegeven – de Kamer evenwel achtte dit bedrag ruimschoots gecompenseerd met het geldelijke voordeel dat hij van het gebruik van de auto had gehad, althans had kunnen hebben.

Curieus was de zaak van de hond Micky die een een-en-zeventigjarige Joodse jurist, zekere mr. H. H., te Rotterdam in oktober '42, toen hij plotseling naar Westerbork was gevoerd, onverzorgd had moeten achterlaten. Het dier was in een door de Joodse Raad te Rotterdam ingericht dierenasyl terechtgekomen maar daar opgehaald door een ongetrouwde Rotterdamse, zekere juffrouw V., die goed voor het dier gezorgd had. De jurist, naar Theresienstadt gedeporteerd en vandaar teruggekeerd, had pas in oktober '46 ontdekt waar Micky zich bevond – hij had de hond teruggevraagd en dat was geweigerd. Voor een van de Haagse Kamers